

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714010413
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8714010413.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.12.2022, v trestnej veci proti obžalovanému N.. Y. Y. a spol. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaných N.. Y. Y. a T.. N. Y. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/110/2014 zo dňa 06.12.2021, takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/, ods. 3 Tr. poriadku sa z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný

N.. Y. Y., nar. XX.XX.XXXX v L., trvalé bytom L.,
V. č. XXX/XX, prechodne bytom P. I.,
Y. č. XXX/XX,

j e v i n n ý, ž e

- v čase o 09.00 hod. dňa 01.08.2013 v L. na ul. D. č. XX na parkovisku, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadol N.. T. N. tak, že N.. Y. Y. udrel N.. T. N. päťou jedenkrát do tváre, načo došlo k ich vzájomnému zápaseniu, pri ktorom N.. Y. Y. zasadil svojou pravou rukou na zemi kľáčiacemu N.. T. N. tzv. kravatu, pričom svojou ľavou rukou ho opakovane udrel do oblasti rebier, do oblasti hlavy za ľavé ucho, čím N.. T. N. spôsobili viacpočetné pomliaždenia s krvnými podliatinami a kožnými odreninami v oblasti hlavy - čelovej oblasti vpravo, temennej oblasti vpravo, spánkovo-temennej oblasti vľavo, v oblasti ľavého oka so zakrvácaním do spojivky ľavého oka, nosa, v oblasti krku - viacpočetné drobné krvné podliatiny a odreniny krku vpredu z oboch strán, v oblasti hrudníka - viacpočetné krvné podliatiny a pruhovité odreniny na zadných stranách hrudníka - nad lopatkami, pričom zranenia poškodeného N.. T. N. si vyžiadali dobu liečenia od 01.08.2013 do 22.08.2013, s obmedzením na obvyklom spôsobe života najmä v obmedzení v spoločenskom styku pre farebné zmeny v oblasti hlavy a tváre po dobu najmenej 7 dní, bolesťami hlavy najmenej po dobu 7 dní, opuchom nosa a sťažným dýchaním, bolesťami hrudníka najmenej po dobu 14 dní, silnejšej intenzity počas prvých 5 dní a neskoršie viazaných už len na prudší pohyb, kašeľ a pod.

t e d a

- inému úmyselne ublížil na zdraví,
- dopustil sa výtržnosti na mieste verejnosti prístupnom tak, že napadol iného.

č í m s p á c h a l

- prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona,
- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona,

Podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, s použitím čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru, § 40 Tr. zákona upúšťa od potrestania obžalovaného N.. Y. Y..

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku u k l a d á obžalovanému povinnosť zaplatiť N.. T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., ul. L. U. č. XXXX/XX bolesné vo výške 644,--eur a P. Z., a.s., pobočka L., ul. W., IČO: 35 937 874 náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 212,76,--eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodeného N.. T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., ul. L. U. č. XXXX/XX so zvyškom jeho nároku na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

II.

Podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby okresného prokurátora v Poprade sp. zn. 2Pv 768/13/7706 zo dňa 20.08.2014 obžalovanú T.. N. Y., nar. XX.XX.XXXX v W., trvalé bytom L., ul. D. č. XXXX/XX, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona, ktorého sa mala dopustiť spolu s obžalovaným N.. Y. Y. tak, že

- v čase o 09.00 hod. dňa 01.08.2013 v L. na ul. D. č. XX na parkovisku, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadli N.. T. N. tak, že N.. Y. Y. udrel N.. T. N. päťou jedenkrát do tváre, načo došlo k ich vzájomnému zápaseniu, pri ktorom N.. Y. Y. zasadil svojou pravou rukou na zemi kľáčiacemu N.. T. N. tzv. kravatu, pričom svojou ľavou rukou ho opakovane udrel do oblasti rebier, do oblasti hlavy za ľavé ucho a vtedy k nim pristúpila T.. N. Y., ktorá N.. T. N. opakovane udrela a kopla do oblasti chrbta, čím N.. T. N. spôsobili viacpočetné pomliaždenia s krvnými podliatinami a kožnými odreninami v oblasti hlavy - čelovej oblasti vpravo, temennej oblasti vpravo, spánkovo-temennej oblasti vľavo, v oblasti ľavého oka so zakrvácaním do spojivky ľavého oka, nosa, v oblasti krku - viacpočetné drobné krvné podliatiny a odreniny krku vpredu z oboch strán, v oblasti hrudníka - viacpočetné krvné podliatiny a pruhovité odreniny na zadných stranách hrudníka - nad lopatkami, pričom zranenia poškodeného N.. T. N. si vyžiadali dobu liečenia od 01.08.2013 do 22.08.2013, s obmedzením na obvyklom spôsobe života najmä v obmedzení v spoločenskom styku pre farebné zmeny v oblasti hlavy a tváre po dobu najmenej 7 dní, bolesťami hlavy najmenej po dobu 7 dní, opuchom nosa a sťažným dýchaním, bolesťami hrudníka najmenej po dobu 14 dní, silnejšej intenzity počas prvých 5 dní a neskoršie viazaných už len na prudší pohyb, kašeľ a pod.,

lebo skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodeného N.. T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., ul. L. U. s jeho nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaných N.. Y. Y. a T.. N. Y. vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona vo forme spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- v čase o 09.00 hod. dňa 01.08.2013 v L. na ul. D. č. XX na parkovisku, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadli N.. T. N. tak, že N.. Y. Y. udrel N.. T. N. päťou jedenkrát do tváre, načo došlo k ich vzájomnému zápaseniu, pri ktorom N.. Y. Y. zasadil svojou pravou rukou na zemi kľáčiacemu N.. T. N. tzv. kravatu, pričom svojou ľavou rukou ho opakovane udrel do oblasti rebier, do oblasti hlavy za ľavé ucho a vtedy k nim pristúpila T.. N. Y., ktorá N.. T. N. opakovane udrela a kopla do oblasti chrbta, čím N..

T. N. spôsobili viacpočetné pomliaždenia s krvnými podliatinami a kožnými odreninami v oblasti hlavy - čelovej oblasti vpravo, temennej oblasti vpravo, spánkovo-temennej oblasti vľavo, v oblasti ľavého oka so zakrvácaním do spojivky ľavého oka, nosa, v oblasti krku - viacpočetné drobné krvné podliatiny a odreniny krku vpredu z oboch strán, v oblasti hrudníka - viacpočetné krvné podliatiny a pruhovité odreniny na zadných stranách hrudníka - nad lopatkami, pričom zranenia poškodeného N.. T. N. si vyžiadali dobu liečenia od 01.08.2013 do 22.08.2013, s obmedzením na obvyklom spôsobe života najmä v obmedzení v spoločenskom styku pre farebné zmeny v oblasti hlavy a tváre po dobu najmenej 7 dní, bolesťami hlavy najmenej po dobu 7 dní, opuchom nosa a sťaženým dýchaním, bolesťami hrudníka najmenej po dobu 14 dní, silnejšej intenzity počas prvých 5 dní a neskoršie viazaných už len na prudší pohyb, kašeľ a pod.

Za to im súd uložil podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 37 písm. h/ Tr. zákona, § 56 ods. 2 Tr. zákona a § 57 ods. 1 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 200,- (dvesto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, im ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku im zároveň uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť N.. T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., ul. L. U. č. XXXX/XX bolestné vo výške 644,- eur a P. Z., a.s., pobočka L., ul. W., IČO: 35 937 874 náklady zdravotnej starostlivosti vo výške 212,76 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodeného N.. T. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L., ul. L. U. č. XXXX/XX so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní N.. Y. Y. a T.. N. Y. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, čo do výroku o vine a druhu a výmere trestu, ktoré dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu aj riadne písomne odôvodnili. V jeho dôvodoch uviedli, že v súdnej trestnej veci má byť rozhodujúcim dôkazom o vine obžalovaných výpoveď poškodeného N.. T. N.. V kontexte tohto záveru súdu prvého stupňa zvýraznili, že výpoveď poškodeného už bola hodnotená v zrušujúcom uznesení krajského súdu zo dňa 24.05.2016 sp. zn. 9To/41/2015, ktorej bolo konštatované, že jeho výpoveď nie je možné jednoznačne bez rozumných pochybností považovať za vierohodnú. Následne odkazujú aj na zrušujúce uznesenie krajského súdu zo dňa 29.10.2018 sp. zn. 5To/15/2018, zvýrazňujúc, že tento nedostatok spájaný s výpoveďou poškodeného nebol doposiaľ odstránený a preto pokyny pre vykonanie úkonov a dôkazov obsiahnuté v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení nestratili nič na aktuálnosti a to aj s poukázaním na povinnosť pre konajúci súd plynúcu ustanoveniu § 327 ods. 1 Tr. poriadku. Napokon v ostatnom zrušujúcom uznesení zo dňa 29.12.2020 sp. zn. 2To/47/2020 sa odvolací súd venoval len skutočnosti, že v posudzovanom prípade ide o neprimeranú dĺžku trestného konania a nemožno túto teda kompenzovať oslobodzujúcim rozsudkom. K odstráneniu zmätočnosti a nekompatibility vo výpovediach poškodeného preto podľa názoru obžalovaných nedošlo ani po vykonaní hlavných pojednávaní po zrušujúcich uzneseniach odvolacieho súdu. Odstráneniu nekompatibility jeho výpovedí už ani odstupom času dôjsť nemôže, pretože pokiaľ poškodený v minulosti niečo tvrdil, tak odstupom času nemožno zlúčiť jeho nezlučiteľné výpovede. Podkladom výroku o vine obžalovaných ďalej nemôže byť ani následne diametrálne zmenená svedecká výpoveď V. N., pretože ide len o ďalšiu nevierohodnú výpoveď, nemožno považovať túto svedkyňu za dôveryhodnú, ktorá počas trestného konania svoju výpoveď v podstatných okolnostiach zásadne zmenila. Je to nedôveryhodný dôkaz a preto žiadna zo strán trestného konania sa nemôže domáhať použiteľnosti niektorej z ich výpovedí, ktorá jej aktuálne vyhovuje a preto ani jedna z jej výpovedí takejto svedkyne nie je ako dôkaz použiteľná. Už len z toho dôvodu, že nemohla potvrdiť vinu obžalovaných, pretože po zmene výpovede uvádzala, že nebola svedkyňou konfliktu medzi poškodeným a obžalovanými. Obžalovaní sú presvedčení, že ani po doplnení dokazovania neboli zabezpečené dôkazy oslabujúce roky pretrvávajúcu dôkaznú núdzu, tak aby bolo možné konštatovať neexistenciu dôvodnej pochybnosti o ich vine. Vzhľadom na uvedené skutočnosti obžalovaní navrhli, aby krajský súd zrušil všetky výroky rozsudku okresného súdu a obžalovaných spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Písomne dôvody odvolania samostatne predložila aj obžalovaná T.. N. Y., v ktorých uviedla, že úsudok súdu je v rozpore s vykonaným dokazovaním, sudca v odôvodnení rozsudku na str. 10 rozsudku uvádza tvrdenie, ktoré je v rozpore s vykonaným dokazovaním: „Objektívna lokalizácia poranení na tele poškodeného hrudníka nad lopatkami podľa výpovedí znalca a záverov jeho posudku jednoznačne

nasvedčuje tomu, že na poškodeného útočili dvaja útočníci, s čím sa stotožnil aj odvolací súd....“.

Dôkaz vykonaný pred súdom na hlavnom pojednávaní dňa 06.12.2021: Na jej otázku položenú znalcovi T. G. U.: „Je možné znaleckým dokazovaním určiť, že som poškodenému spôsobila akékoľvek zranenia? Ktoré zranenia by musela spôsobiť 2. osoba, ktoré by nezvládala urobiť 1. osoba“? Odpoveď znalca: „úlohou znalca z odvetvia traumatológie je určiť zranenia, ktoré poškodený utrpí, nie je úlohou znalca určiť, kto, čo komu spôsobil, tieto skutočnosti má zistiť vyšetrovateľ a následne súd, nie znalec“.

Súdca v rozpore s vykonaným dokazovaním poukazuje na skutočnosti, ktoré majú potvrdzovať jeho úsudok. Týmto konaním spochybňuje svoj úsudok a to v takej miere, že ho nemožno považovať za správny a zároveň tým spôsobuje, že jeho rozsudok je rovnako nesprávny a už vôbec nie spravodlivý. Súdca sa trikrát pokúsil preformulovať jej otázku znalcovi. Jej otázka: „Ktoré zranenia by musela spôsobiť 2.osoba, ktoré by nezvládala urobiť 1.osoba?“ sa pokúsil preformulovať na: „Ktoré zranenia by mohla spôsobiť 2.osoba, ktoré by nezvládala urobiť 1.osoba“? Vzhľadom na odbornosť sudcu a počet pokusov o zmenu formulácie otázky, ktorá by v rezultáte mala podstatne iný význam a samozrejme, že odpoveď na zmenenú otázku by pre obhajobu nemala žiaden význam, sa dá toto konanie súdu považovať za aktívne bránenie obžalovaným využiť možnosť sa pred súdom brániť obžalobe. Súd porušoval jej právo na obhajobu a zároveň nekonal v tomto prípade nestrannne. Toto konanie je zachytené na zvukovom zázname z hlavného pojednávania zo dňa 24.06.2020. Ani jeden zo svedkov lekárov T. C., X., V. nebol priamym svedkom incidentu, preto sa ani jeden z nich nikdy nemohol vyjadriť k tomu, kto, aké zranenia a ako spôsobil T. I.. Neexistuje jediný dôkaz, ktorým by akýkoľvek lekár, ktorý pred súdom vypovedal, potvrdzoval, že T. I. spôsobila akékoľvek zranenia. Súdca opäť v rozpore s vykonaným dokazovaním poukazuje na skutočnosti, ktoré majú potvrdzovať jeho úsudok. Týmto konaním spochybňuje svoj úsudok a to v takej miere, že ho nemožno považovať za správny a zároveň tým spôsobuje, že jeho rozsudok je rovnako nesprávny a už vôbec nie spravodlivý. T. I. v anamnéze u dvoch rozdielnych lekárov uviedol, že na neho zaútočila jeho bývalá manželka, teda V. I.. Lekárske správy boli opravené v rozpore so zákonom, takže by podľa zákona mali byť posudzované v ich originálnom znení. Vo svojich výpovediach však už T. I. uvádza, že ho napadla obžalovaná. Rozpor sa snažil vysvetliť tým, že bol zmätený. Opakuje, vypovedal to v ambulancii obvodného lekára a rovnako v traumatologickej ambulancii - na dvoch rozdielnych miestach, u dvoch rozdielnych lekárov. T. C. však vypovedala pred súdom, že počas zisťovania anamnézy u T. I. si nebola istá, či náhodou nie je T. I. zmätený, preto sa ho niekoľko krát pýtala (aj tri krát) tie isté otázky, aby sa uistila, že jeho anamnézu zaznamená správne, čím vylučuje možnosť akéhokoľvek omylu. Toto dokazuje nevierohodnosť výpovede T. I., ktorý v uvedenej veci klamal od samého začiatku. Súdca sa nijako nevysporiadal s dokázanými klamstvami T. I.. Ak súd svoj rozsudok opiera o viac ako spochybniteľnú výpoveď T. I., spôsobuje spochybniteľnosť samotného rozsudku. Rozpor vo výpovedi očitého jediného svedka, ktorý svedčí proti nej, T. I. nespočetne veľa krát menil svoje výpovede, dokonca niekoľko krát mu bolo počas dokazovania pred súdom dokázané, že klamal. Ani v jednej výpovedi netvrdí, že ho udierala nad lopatkami. Tvrdí, že ho udierala na chrbte pod lopatkami. Čo sa týka zranení chrbta, tak v znaleckom posudku sa uvádzajú výhradne zranenia nad lopatkami, teda k jeho výpovediam absentuje akýkoľvek objektívny lekársky nález. Súd v rozpore s vykonaným dokazovaním podporuje výpoveď T. I. (obhajoba nevie s náležitou istotou zistiť, ktorú výpoveď, bolo ich mnoho a tie sa v podstatných častiach líšili) znaleckým dokazovaním. Tento rozpor spôsobuje, že odôvodnenie rozsudku je nesprávne, teda samotný rozsudok nie je správny. Súd v odôvodnení rozsudku opäť poukázal, že výpoveď V. I. považoval za neobjektívnu ešte pred tým, ako vypovedala v rozpore s predchádzajúcou výpoveďou. Tieto tvrdenia súdu v danom čase neboli podporené nijakým dôkazom. Na druhej strane po jej zmenenej výpovedi sa súd dozvedel, že pred tým ako zmenila výpoveď, ukončila všetky súdne spory s poškodeným T. I.. Jednalo sa o viac ako 10 ročný civilný spor o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva a spor o výšku výživného. V celej histórii ich vzájomných sporov nedošlo nikdy predtým k dohode, pretože T. I. dohodu nikdy nepripustil, resp. navrhoval absurdne nevýhodnú dohodu pre svoju exmanželku. No v tomto prípade ukončili všetky súdne spory medzi svedkyňou V. I. a poškodeným T. I. - DOHODOU. Táto skutočnosť bola zapísaná vo výpovedi V. I., teda sa jedná o dôkaz vykonaný pred súdom. Súd by mal vysvetliť, prečo tento dôkaz, ktorý svedčí o zmene priazne svedkyne voči poškodenému, nie je iba výmenou za priaznivý výsledok jej osobných sporov s T. I.. Ak toto súd nevyhodnotil rovno ako úplatok za priaznivejšiu výpoveď pre T. I., určite nemal túto novú výpoveď považovať za vierohodnú. Vzhľadom na fakt, že súd považoval výpoveď V. I. za neobjektívnu od počiatku a na to, že sama vypovedala rozdielne, súd nemôže v žiadnom prípade podporovať svoj rozsudok týmto pochybným svedkom a takýmto pochybným svedectvom. Jediný rozdiel vo výpovedi svedkyne V. I. je, že keď v predošlých výpovediach videla začiatok incidentu, tak vo výpovedi zo dňa 06.12.2021 začiatok incidentu nevidela. Všetky ostatné časti výpovede buď potvrdila, alebo uviedla, že si na to už nepamätá. Navyše sa snažila zmierniť ňou

potvrdené skutočnosti o poškodenom T. I. s tým, že ich predložila za účelom vykresliť ho v zlom svetle, napriek tomu, že sú všetky pravdivé. Konkrétne, že fyzicky napadol ju, jej syna a svoju sestru N. X., tiež že sa jej vyhrážal a že sa ho bála. To, že začiatok incidentu nevidela, neznamena, že sa neudial, ako vypovedali obžalovaní a teda v žiadnom prípade nemôže nevyvrátiť obranu obžalovaných, ako chybné tvrdí v odôvodnení súd. Takáto chybná úvaha súdu pri hodnotení dôkazov spôsobuje závažnú pochybnosť o správnosti samotného rozsudku. Zavádzanie súdom a nerešpektovanie základného práva - prezumpcie neviny obžalovaných. Súd vo svojom odôvodnení klame, keď tvrdí, že „obžalovaná T. N. Y. na hlavnom pojednávaní dňa 24.04.2017 využila svoje právo a nevypovedala, hoci na pokyn odvolacieho súdu uvedený v uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/41/2015 zo dňa 24.05.2016 bolo potrebné doplniť dokazovanie jej opätovným výsluchom pred konajúcim súdom, čo bolo dôvodom, pre ktorý boli jej pôvodné výpovede urobené v prípravnom konaní, resp. na predchádzajúcich hlavných pojednaniach prečítané v zmysle ustanovenia § 258 ods. 4 Tr. poriadku.“ V uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/41/2015 zo dňa 24.05.2016 sa takýto pokyn nenachádza. Súd neprípustným spôsobom vo svojom odôvodnení zavádza a zároveň navodzuje dojem, že obžalovaní súdu bránili v tom, aby vykonal v tomto konaní potrebný dôkaz, s pachuťou minulých období, keď prezumpcia neviny obžalovaného bola len „na papieri“. Obaja obžalovaní vypovedali vo veci niekoľkokrát, vždy zhodne a súd už nemohlo zistiť prostredníctvom ich výsluchu žiadne nové skutočnosti. Súd nevykonal pokyn opätovne konfrontovať výpovede poškodeného a svedkyne V. I. ktorý sa nachádza na 15. strane v treťom odseku predmetného uznesenia. Súd postupoval v rozpore s pokynmi nadriadeného odvolacieho súdu a zároveň v rozpore so základnou zásadou trestného práva podľa § 2 ods. 10: „Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie“. Vykonané dokazovanie ustálilo, že počas toho, keď obžalovaného držal v kravate obžalovaný Y. Y., musel byť v pozícii za ním, dokonca sám poškodený uvádza, že ležal na ňom. No ale ak na poškodenom ležal jej manžel a incident sa odohrával medzi dvoma zaparkovanými vozidlami, pričom túto polohu zápasiacich potvrdil sám poškodený aj v niekoľkých svojich výpovediach, neexistuje reálna možnosť, ako by poškodeného mohla udrieť, prípadne kopnúť do chrbta. Ignoranciou jasných dôkazov súd spochybňuje správnosť svojich úvah a tým zároveň aj správnosť samotného rozsudku. Súd ďalej konštatuje, že po príchode T. N. Y. poškodeného T. I. držal jej manžel N. Y. Y. za obe ruky, čo nie je pravda. Ani samotný poškodený to nikdy netvrdil. Naopak, potvrdil, že mal jednu ruku voľnú, ktorou udieral kameňom jej manžela. Naopak jej manžel N. Y. Y. držal poškodeného oboma svojimi rukami, pretože udržať jednou rukou o 10 kg ťažšieho človeka v kravate, tak aby on mohol voľne dýchať (z výpovede poškodeného T. I.), nie je fyzicky možné. Ak budeme posudzovať zavádzanie súdom za neúmyselné, tak dospejeme k záveru, že v takomto prípade musí mať súd zmätok v ustálení priebehu skutkového deja, konkrétne kto koho držal za obe ruky, alebo kto koho držal oboma rukami. Táto skutočnosť závažným spôsobom spochybňuje správnosť rozsudku. Pre uvedené dôvody, hlavne preto, že je nevinná a preto, že jej vinu súd bez akýchkoľvek pochybností počas konania nedokázal, v podstate jej súd vinu vôbec nedokázal, na druhej strane boli pred súdom vykonané dôkazy priamo vyvracajúce jej vinu, a pretože konanie, ktoré predchádzalo rozsudku, vykazuje tak závažné chyby, lebo nebolo vedené v medziach zákona a teda v žiadnom prípade toto konanie nemôže byť považované ani za spravodlivé, ani za nestranné, preto žiada Krajský súd v Prešove, aby rozsudok Okresného súdu Poprad, sp. zn. 6T/110/2014 zo dňa 06.12.2021 zrušil vo všetkých jeho výrokoch a aby ju spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku (v poradí štvrtého), ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po doplnení krajským súdom nariadeného dokazovania, pri opätovnom hodnotení vykonaných dôkazov a zachovaní možnosti pre strany v konaní obsah dokazovania doplniť - postupoval v intenciách zrušujúcich uznesení krajského súdu - uznesenia zo dňa 24.05.2016 sp. zn. 9To/41/2015, zo dňa 29.10.2018 sp. zn. 5To/15/2018 a zo dňa 29.12.2020 sp. zn. 2To/47/2020.

Krajský súd preto môže konštatovať, že v konaní pred súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaných, preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti ich odsúdenia a u obžalovaného aj určeného druhu a výmery trestu.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného N. Y. Y. vo vzťahu k výroku o vine nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania, oproti tomu za dôvodné je možné považovať námietky obžalovanej T. N. Y. tak, ako to bude neskôr rozvedené.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok obžalovaných, ktorými argumentovali, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci oboch obžalovaných.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a teda do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

Krajský súd považuje za potrebné v úvode zvýrazniť, že pokiaľ boli v predchádzajúcich rozhodnutiach okresného súdu vytknuté pochybenia, tieto sa spájali predovšetkým s pochybnosťami o úplnosti do úvahy prichádzajúcich získaných dôkazov pre meritórne rozhodnutie vo veci, ale aj čiastočne o ich zákonnosti (pôvodný znalecký posudok T. Z. V.), či úplného naplnenia podmienok pre uplatnenie zásad ovládajúcich kontradiktórne konanie.

Krajský súd teda v predchádzajúcich troch zrušujúcich rozhodnutiach v podstate nehodnotil správnosť skutkových zistení, keďže najsamprv zistil nedostatky v procesnom postupe okresného súdu, ktoré mohli mať za následok procesnú nespôsobilosť a nepoužiteľnosť dôkazov vykonaných na hlavnom

pojednávani, ktoré napokon ovplyvňovali aj riadne ustálenie skutkových okolností rozhodných pri ustálení skutkového stavu a jeho následného právneho posúdenia.

Tieto pochybenia a nedostatky podľa názoru krajského súdu však v žiadnom prípade nebolo možné považovať za tak zásadné, ktoré by nebolo možné napraviť, preto aj boli podľa názoru krajského súdu riadne vysvetlené tak, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní hlavne po druhom v poradí zrušení rozsudku okresného súdu spolu s dôkazmi vykonanými pred zrušením v poradí prvom rozsudku, dalo spoľahlivý podklad, aby mohol okresný súd vo veci meritórne rozhodnúť, v súlade s procesným postupom v intenciách a usmernení predchádzajúcich rozhodnutí krajského súdu.

Práve krajským súdom v poradí prvom rozhodnutí zo dňa 24.05.2016 sp. zn. 9To/41/2015 sú zvýraznené rozpory vo výpovedi poškodeného, kedy a kým mal byť vlastne udieraný do trupu tela a akým spôsobom, kde mu boli diagnostikované aj nezávažnejšie zranenia (v oblasti hrudníka s dobou liečenia cca 14 dní), no hlavne o spôsobe, rozsahu napadnutia obžalovanou T.. N. Y. a za akých okolností, ktoré boli teda následne v prebiehajúcom dokazovaní poškodeným N.. T. N. v logických súvislostiach vysvetlené a boli overené ďalšími dôkazmi.

Opakovane totižto poškodený zdôvodňoval, že údery cítil aj v čase, kedy bol v zovretí obžalovaného v tzv. kravate, na miestach teda - chrbát od pásu na lopatky, kde mal usúdiť, že ho nemohol nik iný udierať iba obžalovaná, keďže nik iný v tom čase tam nebol, čo podľa poškodeného potvrdzujú aj obaja obžalovaní, teda niet pochyb o počte osôb na mieste incidentu v čase vzájomného napádania.

Pokiaľ obžalovaní v rámci obhajoby namietali, že poškodený menil a prispôboval svojej výpovede s vyvíjajúcim sa dokazovaním, tak je potrebné priznať, že rozpory vo výpovedi svedka v priebehu dokazovania existovali, najmä v konfrontácii s obsahom výpovede obžalovaných, no podstatná časť rozporov rozhodujúcich a podstatných pre ustálenie skutkových zistení však boli v rámci prebiehajúceho dokazovania v rozsahu pre meritórne rozhodnutie vysvetlené.

Skutočnosť, že svedok vo svojej výpovedi pri opise skutkových okolností niektorú z podstatných skutočností neuvedie presne, ktorú predtým uvádzal, či ju opomenie, či už opíše odlišne (napríklad o počte úderov, ich poradí, či intenzite), no o podstatných okolnostiach po doplňujúcich otázkach, resp. s odkazom na skoršiu výpoveď, potom vypovedá zhodne a to od začiatku a ním opísané skutkové okolnosti a bez rozumných pochybností nadväzujú na ďalšie dôkazy, obsah ktorých nemohol svedok svojou výpoveďou objektívne ovplyvniť - konkrétne v tomto prípade diagnostikované zranenia u poškodeného, takúto výpoveď hlavne pokiaľ k veci vypovedá opakovane v rôznych časových obdobiach, aj s odstupom dvoch, troch, či piatich rokov od skutku nie je možné považovať, resp. jej časti, či dokonca celú za nepravdivú. Za danej situácie nie je možné korektne požadovať od svedka N.. T. N., aby jeho výpoveď vo všetkých skutkových okolnostiach bola perfektne bezchybná, najmä ak išlo o traumatizujúci zážitok, pri súčasne objektívne existujúcom strese, vyhrotenej situácii pri fyzickom napadnutí inou osobou, no samozrejme aj s prihliadnutím na plynutie času, kedy s prirodzeným procesom zabúdania sa tiež spájajú možné rozpory vo výpovedí svedkov.

Tým, že existujú rozpory vo výpovedi poškodeného o počte úderov, ich časovej súslednosti, poradie útočiacich osôb, v tomto prípade obžalovaných, ešte nie je možné automaticky urobiť záver, že poškodený neuvádza pravdu, resp. len časť z jeho výpovede je pravdivá, či dokonca vyslovene úmyselne klame. Jednotlivé tvrdenia je potrebné totižto ako už bolo naznačené, konfrontovať s ďalšími dôkazmi od vôle osoby vypovedajúcej nezávislými z hľadiska ich obsahu.

V kontexte uvedeného podľa názoru krajského súdu bola teda vysvetlená pochybnosť, akým spôsobom a v akom poradí mali nasledovať útoky obžalovaných voči poškodenému a približne v akej polohe boli obžalovaní a poškodený v tom čase, kedy mal byť poškodený napadnutý, no predovšetkým vo vzťahu k obžalovanému N.. Y. Y. a to konkrétne vo vzťahu k útoku, ich forme, spôsobu, ktoré boli spôsobilé spôsobiť následok v podobe diagnostikovaných zranení u poškodeného a to aj v kontexte rozsahu podielu na spôsobenom následku konaním obžalovanej T.. N. Y..

Totížto platí, že po prvých výpovediach obžalovaných pri opise skutkových okolností vzájomného zápasenia medzi obžalovaným a poškodeným nebolo úplne zrejmé - ako mohli byť poškodenému spôsobené zranenia na chrbte, ale aj na tvári - preto aj pre obžalovaného/ných platí, že existuje

podozrenie, že svoju výpoveď následne prispôbovali výpovediam poškodeného a výsledkom znaleckého dokazovania z odvetvia traumatológie.

Oproti námietkam obhajoby potom stojí reálne preukázaný fakt, že to bol práve poškodený, ktorý po zákonom poučení v procesnom postavení poškodeného ako prvý vo veci spontánne vypovedal a to ešte pred prvotnou výpoveďou oboch obžalovaných v procesnom postavení obvinených dňa 28.04.2014 (v rovnaký deň vykonaná aj konfrontácia oboch obžalovaných s poškodeným) a to dvakrát, najsamprv pred vznesením obvinenia dňa 05.11.2013 a teda tiež ešte pred pribratím pôvodného znalca z odvetvia traumatológie na čl. 85 zo dňa 18.11.2013 T. Z. V. a vypracovaním znaleckého posudku k 25.11.2013 a teda možnosti sa oboznámiť s jeho závermi na čl. 86-102, kde následne poškodený vypovedal síce po vznesení obvinenia obžalovaným no ešte dňa 14.04.2014, pred ich prvotným výsluchom.

Po prvýkrát teda obžalovaný N. Y. Y., na rozdiel do poškodeného, vysvetľuje zo svojho pohľadu až po možnosti oboznámiť sa s výpoveďami poškodeného a závermi znaleckého posudku z odvetvia traumatológie, ako si mohol podľa neho poškodený spôsobiť diagnostikované zranenia pri vzájomnom zápase na zemi, kde ho možno mohol pritom nechtiac zasiahnuť lakťom do oblasti tváre tiež pri vzájomnom zápase.

Podľa názoru krajského súdu však práve následné výpovede poškodeného N. T. N. na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2015 a najmä dňa 23.08.2019 k postupnosti jednotlivých útokov napadnutia a ich spôsobu vykonania si zásade neodporujú s jeho pôvodnými výpoveďami, nejde o extrémne rozdiely, ktoré by sa vzájomne vylučovali - práve naopak, pokiaľ rozpory existovali, boli zrozumiteľne vysvetlené, pričom vysvetlená bola aj pochybnosť, kde v tom čase, keď útok obžalovaného N. Y. Y. na poškodeného prebiehal, sa nachádzala obžalovaná T. N. Y..

Pokiaľ súd nemal dôvod neveriť tvrdeniam poškodeného o útoku obžalovaného voči nemu, ktoré sú okrem iného overené v znaleckom posudku č. 9/2017 zo dňa 30.01.2017 T. G. U., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, nie je dôvod neveriť výpovedi poškodeného aj v časti o účasti na jeho napadnutí obžalovanou T. N. Y., tá sa totižto javí ako realisticky vystavaná a v logických súvislostiach - kde poškodený trval na tom a to opakovane, že obžalovaná bola na mieste činu v čase, kedy bol napádaný obžalovaným, stála za obžalovaným a v tom čase, kedy bola za ich chrbtom, poškodený opakovane tvrdil, že pocítil v tom čase údery do oblasti chrbta od lopatiek dole - nevie čím, či nohou, či rukou, keďže na ňu nevidel.

Pri konfrontácií výpovedí obžalovaného N. Y. Y. a poškodeného N. T. N. bola teda reálne dokázaná skutočnosť, že boli u poškodeného diagnostikované zranenia, ktoré si nemohol spôsobiť sám, čo v podstate nepopiera ani sám obžalovaný N. Y. Y., no ponúka diametrálne iný opis priebehu konfliktu a teda aj iný možný mechanizmus vzniku zranení diagnostikovaných u poškodeného.

Na tomto mieste je najsamprv potrebné pripomenúť, že zo záverov znaleckého posudku znalca T. G. U. č. 9/2017 zo dňa 30.01.2017 opierajúc sa aj o prehľad podkladov v úvode posudku použitých na jeho vypracovanie plynie, že pred vypracovaním znaleckého posudku mal možnosť sa oboznámiť so všetkými výsluchmi nielen poškodeného, ale aj obžalovaných a teda akým spôsobom podľa nich mal prebiehať samotný konflikt a zohľadniť tieto ich výpovede z hľadiska možného mechanizmu vzniku týchto zranení a v kontexte týchto ich vyjadrení a výpovedí potom zrozumiteľne vysvetliť aj v rámci výsluchu na hlavnom pojednávaní všetky námietky obžalovaných k záverom ustáleným v posudku, k forme posudku či iným nimi vytýkaným nedostatkom, ktoré krajský súd nepovažoval za dôvodné. Znalecký posudok totižto obsahuje zrozumiteľným spôsobom vysvetlený postup (metodológiu), na základe akých podkladov zo spisového materiálu a akej odbornej literatúry, či ustálenej znaleckej praxe menovaný znalec tento znalecký posudok vypracoval, bez tohto, aby existovali dôvodné pochybnosti o jeho záveroch.

Pokiaľ ide o opis priebehu vzájomného sa napádania obžalovaným N. Y. Y. medzi ním a poškodeným N. T. N., najmä spôsobu, ako sa mal obžalovaný brániť voči útokom poškodeného a len v rámci vlastnej obrany, formy a spôsobu obranných útokov použitých voči poškodenému, preto aj - trvá na svojej verzii možného mechanizmu vzniku spôsobených zranení poškodenému, či už bez jeho pričinenia, či z dôvodu jeho aktívneho pričinenia, ale v záujme obrany svojej manželky a následne aj svojej vlastnej obrany, pred agresívnym a nekontrolovateľným útokom (útokmi) poškodeného, preto trval na tom, že konal v nutnej obrane a v rámci nej mohol aj poškodenému spôsobiť niektoré z diagnostikovaných zranení.

Oproti tomu je však potrebné uviesť, že obžalovaným opisované zápasenie na zemi (betón, asfalt ako podklad) parkoviska, opakované pády a na tvár na zem parkoviska, či dokonca na obrubník, či ťahanie po zemi poškodeného obžalovaným pri sebaobrane, by nevyhnutne muselo svedčiť, takto opísaný mechanizmus ich vzniku, o vzniku iných závažných zranení u poškodeného, predovšetkým zranení iného charakteru, prejavujúcimi sa na povrchu kože, ako škrabance na chrbte, na kolenách, na tvári (na povrchu pokožky - ako tzv. chrasty), kde spôsob a forma obrany obžalovaného voči útokom poškodeného, popísané obžalovaným zjavne nezodpovedá záverom plynúcim zo znaleckého posudku už spomínaného znalca o možnom mechanizme vzniku diagnostikovaných zranení poškodeného.

Znalecká činnosť a prax s takýmto mechanizmom možného vzniku zranení spája iných druh a charakter zranení, aké boli zistené u poškodeného, príkladom čoho sú aj tvrdenia obžalovaného, že zranenia na tvári, resp. na hlave poškodeného mu mohol spôsobiť nechceným úderom lakťa do tváre, či na inom mieste hlavy, čo znalec vysvetlil tak, že potom by muselo ísť o sériu aspoň piatich nechcených úderov lakťom do oblasti hlavy, čo skôr zodpovedá opisu útoku päšťou na hlavu a tvár vo výpovedi poškodeného.

Opakovane opisovaný spôsob obrany obžalovaného N.. Y. Y. voči útokom poškodeného, kde sa ho príkladmo snaží po nasedení tzv. kravaty v nej udržať a takto spacifikovať - imobilizovať - najmenej 1-2 minúty - kde počas tohto je poškodený opakovane udrený do oblasti hlavy, či dokonca rebier, v takej intenzite, že sú mu spôsobené zranenia vyžadujúce si nielen ošetrovanie, ale aj liečbu, sa zjavne vymyká ustáleným zásadám ovládajúcich súdnu prax tak, aby bolo možné považovať ustálené konanie obžalovaného N.. Y. Y. v posudzovanom prípade za konanie nutnej obrany podľa § 25 Tr. zákona.

Podľa § 25 ods. 1 Tr. zákona, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Z posledne citovaného ustanovenia Tr. zákona teda vyplýva, že obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku. Vylúčenie iba celkom zjavnej neprimeranosti obrany k útoku dáva obrancovi široké oprávnenie, zakročiť proti útoku výraznejšie, než ako je vedený sám útok, opierajúc sa o zásadu, že riziko útoku musí znášať útočník. Obrancovo konanie je totiž namierené na ochranu právneho poriadku, zatiaľ čo útočník koná protiprávne. Ak má byť teda obrana účinná, môže byť intenzívnejšia ako útok.

Okolnosti, podľa ktorých sa hodnotí primeranosť, resp. celková zjavná neprimeranosť obrany útoku (§ 25 ods. 2 Tr. zákona) sú uvedené demonštratívne a je to spôsob útoku, miesto útoku, čas útoku, okolnosti vzťahujúce sa na osobu útočníka a okolnosti vzťahujúce sa na osobu obrancu.

Pri posudzovaní primeranosti obrany voči útoku je teda nevyhnutné posudzovať súhrn všetkých týchto kritérií vo vyváženom pomere s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu.

Primeranosť, resp. celková zjavná neprimeranosť obrany k spôsobu útoku nie je závislá od prostriedku použitého na obranu, ale od spôsobu, ktorým ho hranica sa použije (R 41/1980). Intenzita spôsobu použitia prostriedkov v nutnej obrane môže byť teda taká veľká, aby bola hypoteticky bezosporu schopná odvrátiť útok, ale zároveň túto intenzitu nesmie výrazne presiahnuť. Ďalej je potrebné hodnotiť aj kritérium škody spôsobenej obranou pri hodnotení spôsobu útoku. Aká škoda hrozila a či škoda spôsobená útočníkovi nebola celkom zjavne neprimeraná škode hroziacej z útoku, sa posudzuje podľa objektívnych okolností prípadu i podľa predstáv brániaceho sa odôvodnených týmito objektívnymi okolnosťami. Napr. pri útoku zjavne smerujúcom iba k ublíženiu na zdraví menšej intenzity, či porušeniu fyzickej integrity (strkanie, fackovanie, ale aj udieranie päšťou na verejnom mieste) a k obmedzeniu osobnej slobody nemožno útočníka zabiť a ťažkú ujmu na zdraví mu možno spôsobiť, iba ak z nej nebudú trvalejšie následky (napr. nemožno spôsobiť zmrzačenie).

Tiež je potrebné pri hodnotení zjavne neprimeranosti obrany voči útoku aj miesto, kde k tomuto útoku dochádza, to znamená, či v čase, kedy obranca sa bráni útoku útočníka, sa nachádza v mieste, ktoré mu je známe, kde sa v danom čase na danom mieste nachádzajú jeho známi, priatelia, ktorí by mohli vystúpiť na jeho obranu a tiež je potrebné aj prihliadať na to, kedy k tejto obrane, resp. k útoku prichádza,

či ide o bezprostrednú reakciu na útok a či sa v tom čase na danom mieste nachádza viac ľudí, ktorí by mohli vystúpiť na obranu, či už obrancu, resp. podporiť útok útočníka.

Samozrejme, že je potrebné potom hodnotiť aj celkom zjavne neprimeranú obranu voči útoku z pohľadu jednakej osoby útočníka ako aj z pohľadu osoby obrancu a teda ich osobné psychické alebo fyzické vlastnosti, ktoré im dávajú predpoklady urobiť útok, resp. obranu účinnejšou.

Pri hodnotení týchto kritérií je potrebné brať aj do úvahy skutočnosť, že o nutnú obranu nejde vtedy, keď páchatel reaguje na útok takým spôsobom, že útok v skutočnosti odpláca a nie odvracia (R II/1965, R 26/1967). Taktiež je potrebné posudzovať, či v danom prípade nevznikla za danej situácie skutočnosť, že obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku a ide o tzv. intenzívny excés z nutnej obrany, ktorý môže byť sám o sebe trestným činom (R 2/2006), proti ktorému je prípustná nutná obrana a fakt, že rezultoval z nutnej obrany, by sa zohľadnil ako poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. i/ Tr. zákona.

V kontexte zisteného skutkového stavu a opísanej aplikačnej praxe krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť okolnosti, ktoré fyzickému konfliktu predchádzali, najmä čo sa týka motívu pre konanie obžalovaných. Sami opakovane spomínali konflikt s poškodeným zo dňa 25.07.2013 (pre ktorý bol aj poškodený priestupkovo postihnutý), kde mali byť taktiež prítomne maloleté deti nielen poškodeného, ale deti obžalovanej T.. N. Y., kedy mal poškodený vulgárne vystúpiť voči obžalovanej, čo vo svojich výpovediach potom obaja obžalovaní potvrdzujú, že obžalovaná vyslovene vyzvala a poslala svojho manžela N.. Y. Y., v rozhodný deň 01.08.2013, aby sa šiel opýtať poškodeného, čo to malo vlastne znamenať, ten incident z 25.07.2013.

Následne sám obžalovaný opakovane priznáva, že on sám konflikt vyvolal tým, že prišiel na požiadanie svojej manželky za poškodeným dohovoriť mu a ich rozhovor vôbec nemal vyznieť priateľsky, ako to zvýrazňoval, ale chcel ho poučiť, aby sa to už neopakovalo, pričom keď mal vystúpiť na obranu svojej manželky, ktorú mal napadnúť poškodený roztrhaním blúzky (čo poškodený popiera a vysvetľuje inak), sám obžalovaný udiera poškodeného päťou do oblasti tváre, ťahá poškodeného, potom zápasia, načo už nasleduje najsamprv pokus poškodeného o vzájomné fyzické napádanie, ktoré však od začiatku incidentu prehráva, obžalovaný má zjavne navrch, kde v zovretí ho premôže a nasadzuje mu tzv. kravatu, už počas tejto časti incidentu však všetky následné opakované útoky obžalovaného voči telu poškodeného už krajský súd nemohol hodnotiť inak ako úmyselný fyzický útok pri ktorom si musel byť vedomý obžalovaný, že už niet prekážky medzi jeho útokom - úderom - a možnosťou spôsobenia zranenia poškodenému, ktoré môže byť spojené nie len s ošetrovaním, ale aj jeho liečbou, čo hranice nutnej obrany zjavne prekročilo.

Krajský súd plne rešpektuje skutočnosť, že obžalovaný mal vystúpiť predovšetkým na obranu svojej manželky, no prvotný útok poškodeného bez rozumných pochybností dokázaný nebol a obžalovaný totižto mohol od svojich opakovaných útokov úderov na oblasť hlavy, či trupu (rebrí) poškodeného upustiť, keďže on nebol v zovretí poškodeného, ale tzv. kravate ho držal on a odstúpiť od neho a bezodkladne privolať príslušníkov PZ. Obžalovaní však políciu aj napriek agresívnemu fyzickému útoku poškodeného voči nim obom políciu ihneď nevolali a trestné oznámenie podávajú až cca 11 dní po samotnom incidente.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok v bode I. tohto rozsudku, ktorý sa kladie obžalovanému N. Y. Y. za vinu, sa stal a je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že inému úmyselne ublížili na zdraví a dopustil sa výtržnosti na mieste verejnosti prístupnom tak, že napadol iného.

Na druhej strane k protiprávnemu konaniu kladenému za vinu obžalovanej T.. N. Y. krajský súd uvádza, že v kontexte doposiaľ uvedeného vo svojom súhrne platí teda, že nikto zo zúčastnených na tomto incidente - obžalovaní N.. Y. Y., T.. N. Y. a poškodený N.. T. N. - od úvodu dokazovania nerozporovali svoju prítomnosť na mieste činu s tým, že o prítomnosti iných osôb, resp. iných priamych (očítých) svedkov na mieste fyzického konfliktu vedomosť nemali, okrem svedkyne V. N., ktorá napokon poprela, aby čokoľvek z jeho priebehu z okna bytového domu videla.

Krajský súd si preto v celku osvojil argumentáciu okresného súdu, ktorá vlastne zodpovedná aj obhajobným námietkam obžalovaných, pokiaľ v celom rozsahu namietajú v celosti výpoveď svedkyne V. N., bývalej manželky poškodeného, ktorá mala vypovedať v trestnom konaní zásadne diametrálne odlišne, najmä prv potvrdzujúc verziu obžalovaných o začiatku incidentu ako mal poškodený napadnúť obžalovanú (roztrhnutím blúzky) a potom následne zase popierajúc, aby čokoľvek zo samotného skutku - incidentu videla.

Ďalej v posudzovanom prípade bez rozumných pochybností boli teda reálne u poškodeného N.. T. N. po incidente zo dňa 01.08.2013 s obžalovanými diagnostikované zranenia, ktorých existencia bola bez rozumných pochybností odborne zdôvodnená prostredníctvom znaleckého posudku č. 9/2017 zo dňa 30.01.2017 T.. G. U., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, ktoré si poškodený N.. U. N. nemohol spôsobiť sám.

Súčasne platí, že podľa záverov označeného znaleckého posudku podľa opisu spôsobu možného vzniku diagnostikovaných zranení u poškodeného podľa verzie výpovede obžalovaných, no najmä obžalovaného N.. Y. Y., je vznik skôr nepravdepodobný, oproti mechanizmu ich možného vzniku opísaného poškodeným vo svojich výpovediach.

Úlohou okresného súdu teda bolo na podklade vykonaných dôkazov hodnotiť naplnenie žalovanej trestnej činnosti, a teda či obaja obžalovaní N.. Y. Y. a T.. N. Y. v celom rozsahu naplnili všetky obligatórne znaky skutkových podstát trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Čo sa týka hodnotenia produkovaných dôkazov v posudzovanom prípade okresným súdom a právnej kvalifikácie konania oboch obžalovaných, krajský súd uvádza nasledovné.

Naplnenie všetkých obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona u obžalovanej T.. N. Y. nie je možné bez rozumných pochybností nateraz bez ďalšieho doplnenia dokazovania ustáliť, kde nateraz existencia nových dôkazov doposiaľ nevykonaných známa nie je a dôvodnosť opätovného opakovania dôkazov už vykonaných v posudzovanom prípade sa nejaví ako reálne naplnená (z hľadiska pozitívneho výsledku pre zmenu skutkových okolností), a preto nie je možné urobiť záver o tom, že na spôsobení akého konkrétneho z diagnostikovaných zranení u poškodeného N.. T. N. a akou formou konania sa obžalovaná spolupodieľala a už vôbec, aby sama svojím aktívnym konaním - vo forme úderov rukami, či kopnutím - ktoré konkrétne zo zranení diagnostikovaných u poškodeného spôsobila sama.

Pokiaľ aj poškodený opakovane tvrdí, že bol obžalovanou napadnutý tak v situácii, kedy mu obžalovaný N.. Y. Y. nasadil tzv. kravatu, bol v predklone, resp. mal kľáčať - vtedy mal zacítiť úder do trupu tela zozadu (niekde od pása po lopatky) - no nevie čím, či rukou, či nohou to bližšie nevedel identifikovať, len pocítil takéto úder a keďže tam okrem nich troch nebol nikto iný a obžalovaný ho držal v zovretí tzv. kravaty (potreboval na to obe ruky) tak, že sa nemohol zo zovretia vymaniť, preto jediný kto ho mohol napadnúť, mohla byť obžalovaná T.. N. Y.. Súčasne poškodený opakovane od začiatku trval na tom, že tieto úder, ktoré mali prísť od obžalovanej, boli slabé, také ako od ženy, tieto mu určite nemohli spôsobiť žiadne z diagnostikovaných zranení v zadnej časti trupu tela - od pása po lopatky, kde mu mohla spôsobiť maximálne menšie hematómy (modriny).

Napokon aj obžalovaná T.. N. Y. vo svojej výpovedi dňa 28.04.2014 nepopiera v tom istom momente konfliktu svoju prítomnosť na mieste činu a verbalizuje, na rozdiel od obžalovaného, že v čase, keď obžalovaný držal v zovretí tzv. kravate poškodeného a ležal na ňom, tak odzadu k nim pristúpila, kričala, aby prestali - v tom čase na ňu poškodený nevidel, ale ani obžalovaný, lebo stála za nimi a práve vtedy si všimla, že poškodený vzal kameň do ruky a preto zakričala na obžalovaného a aby ho na to upozornila a tak prebehla okolo áut na druhú stranu na trávnik pred nich, kde až vtedy ju mohol zbadáť obžalovaný.

V rámci konfrontácie s ďalšími dôkazmi najmä znaleckým posudkom znalca T.. G. U. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, však pri takto ustálených skutkových zisteniach vo vzťahu k podielu rozsahu útoku obžalovanej T.. N. Y. na tele poškodeného, ktoré zranenia mu týmto útokom mohla spôsobiť obžalovaná, keďže pri útoku obžalovaného voči poškodenému sama

aktívne neasistovala - nedržala poškodeného, nepodávala predmety obžalovanému N.. Y. Y., ktorý by mohol útok voči telu poškodenému spôsobiť dôraznejší, nevytvárala podmienky pre útok - skôr ako vypovedala, pomáhala svojmu manželovi pri opätovaní útoku poškodeného voči obžalovanému N.. Y., aby ho nezasiahol kameňom - nie je teda možné jednoznačne ustáliť, ktoré z diagnostikovaných zranení u poškodeného spôsobila práve obžalovaná.

Z týchto dôvodov preto krajský súd za použitia zásady v pochybnostiach v prospech páchatel'a (in dubio pro reo) bez možnosti dokazovanie doplniť, resp. odznova dôkazy opakovať s predpokladom zmeny skutkových zistení, ďalej posudzoval z hľadiska intenzity a spôsobu zapojenia sa obžalovanej do útoku voči poškodenému bez preukázania jej podielu na spôsobenom následku na zdraví poškodeného - ublíženia na zdraví - podľa zásad upravených v ust. § 123 ods. 2 Tr. zákona len z pohľadu aplikácie ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona tzv. materiálneho korektívu vo vzťahu k právnomu posúdeniu konania obžalovanej prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a nie aj ako prečinu ublíženie na zdraví podľa 156 ods. 1 Tr. zákona, keďže jej podiel na fyzickom napadnutí poškodeného - skutok - z hľadiska intenzity útoku, spôsobu spáchania a okolností prípadu bez rozumných pochybností nie je možné ustáliť, že je z hľadiska závažnosti činom viac ako nepatrným a teda vôbec trestným činom, no súčasne platí, že by mohol byť prejednaný iným orgánom ako priestupok.

Súčasne však platí, že pre postup podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku a teda, že súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal prejednať ako priestupok iný orgán, krajský súd nemal zákonom splnené podmienky, nakoľko mu v tom bráni skutočnosť vyplývajúca z ust. § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného do 31.01.2014, keďže skutok v posudzovanom prípade bol spáchaný ešte dňa 01.08.2013, podľa ktorého priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky;..., čo samozrejme pre tento prípad neplatí, keďže od spáchania skutku uplynulo viac ako 12 rokov, čo má za následok, že krajskému súdu nezostávalo nič iné, iba obžalovanú T.. N. Y. v bode II. tohto rozsudku spod obžaloby okresného prokurátora podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodiť, lebo skutok nie je trestným činom.

Odvolajúc sa na doposiaľ uvedené po posúdení riadne ustáleného skutkového stavu okresným súdom a jeho právneho posúdenia krajský súd preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému N.. Y. Y..

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku, zistil skutočnosti vyvolávajúce dôvod pre úvahy súdu pri ukladaní druhu trestu, no najmä jeho výmery pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

V súvislosti s uvedeným zistením súčasne platí, že pri hodnotení plynulosti priebehu dokazovania v trestnom konaní, konkrétne aj na hlavnom pojednávaní a pri zohľadnení príčin prieťahov v konaní je potrebné prihliadať na zložitosť prípadu, správanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali, keďže ich ustálenie má podstatný význam na uplatnenie možnosti kompenzácie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej dobe) prostredníctvom zmiernenia druhu, ale najmä výmery trestu (pozri primerane III. ÚS 353/2011 a III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06, III. ÚS 102/10, III. ÚS 353/2011).

Základnými kritériami na hodnotenie veci z hľadiska - zložitosti prípadu - je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci a samozrejme aj samotná povaha (právna a faktická zložitosť) veci (pozri tiež II.ÚS 26/95, III. ÚS 102/10).

V tejto súvislosti podľa názoru krajského súdu išlo v posudzovanom prípade o bežnú trestnú vec z hľadiska skutkového stavu a to najmä právnej a faktickej zložitosti prípadu, kde nebolo potrebné vypočúvať viacero obžalovaných, či svedkov (rozhodujúcich pre ustálenie skutkových zistení), resp. vykonávať cezhraničnú spoluprácu pri získavaní dôkazov, preto už samotné prípravné konanie bolo vykonané v takej kvalite a kvantite produkovaných dôkazov a v takom rozsahu, že vytvorilo riadny podklad pre podanie obžaloby a po prenesení týchto dôkazov do dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo možné v merite veci rozhodnúť s jedným zo zásadnejších pochybení, keď znalecké dokazovanie v prípravnom konaní - pôvodný znalecký posudok T.. Z. V. - nebol vykonaný zákonným spôsobom, preto bolo potrebné toto pochybenie naprávať na hlavnom pojednávaní.

Rovnako tak pri hodnotení správania sa osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom v konaní, krajský súd nezistil zo strany účastníkov konania (strán v konaní) a to hlavne zo strany obžalovaných, včítane ich obhajcu, aby na základe ich správania sa malo dôjsť k zásadným - zbytočným (bezdôvodným) prieťahom v rámci vykonávaného dokazovania ako v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní, aj keď objektívne je potrebné priznať, že aj obžalovaní tiež prispeli v priebehu trestného konania na hlavnom pojednávaní ospravedlňovaním svojej neúčasti z dôvodu práceneschopnosti, bez toho, aby tieto dôvody mali byť rozhodujúcimi príčinami prieťahov v konaní.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného potom krajský súd zisťuje, že je potrebné súhlasiť s tvrdením súdu prvého stupňa tak, ako to vyplýva aj z obsahu spisu, že voči obžalovaným N. Y. Y. a T. N. Y. je skutočne vedené trestné stíhanie od 15.12.2013, čo v danom prípade pri zohľadnení všetkých dôvodov (skutočností) vo svojom súhrne, ktoré mali (a aj mohli mať) vplyv na plynulý priebeh trestného konania v posudzovanej veci - a to hlavne v konaní pred súdom, keďže už dňa 28.08.2014 bola podaná hore označená obžaloba na vecne a miestne príslušný Okresný súd Poprad, pričom až po vylúčení pôvodne v súlade s pravidlami pre pridelovanie vecí určeného zákonného sudcu z dôvodu ním oznámenej zaujatosti (Y. P. G.) mohol až dňa 10.10.2014 po pridelení veci vo veci novo určený zákonný sudca začať konať - je doba, po ktorú sa vedie trestné stíhanie v danom prípade (aj v čase rozhodovania okresného súdu už 8 rokov) neúmerne dlhá v porovnaní s inými trestnými konaniami v porovnateľných skutkovo a právne zložitých veciach.

Súčasne je potrebné objektívne priznať, že podiel na dobe, ktorú je možné považovať za dôvodné prieťahy v konaní, v tomto prípade malo aj rozhodovanie krajského súdu v rámci odvolacieho konania. Krajský súd teda v posudzovanej veci meritórne rozhodoval až po cca 9 rokoch a 4 mesiacoch od spáchania skutku (dokonaný k 01.08.2013) v tomto prípade, čo je možné objektívne považovať za extrémne dlhý čas, po ktorý nebolo vo veci obžalovaných meritórne rozhodnuté.

Po takto ustálených rozhodujúcich skutočnostiach majúcich vplyv na vzniknuté prieťahy v tomto konaní a po vykonanom dokazovaní nielen okresným súdom, ale aj krajským súdom k výroku o treste, potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení druhu a výmery trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúce na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Majúce teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným no najmä rozhodnutím spravodlivým, ak aj napriek nesplneniu zákonných podmienok pre postup podľa § 40 ods. 1 Tr. zákona, keďže sa obžalovaný N. Y. Y. k spáchaniu skutku mu kladenému za vinu nepriznal - súd v jeho prípade upustil od potrestania.

Ako už bolo naznačené, predmetná trestná vec totiž nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného Dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

V tejto súvislosti poukazuje krajský súd opätovne na to, že už v čase vyhlásenia tohto rozsudku uplynulo od spáchania skutku viac ako deväť rokov, pričom trestné stíhanie obžalovaného trvalo po tak dlhú dobu bez toho, aby jeho dĺžku sám zásadným (bezdôvodným) spôsobom zapríčinil. Pre neprimeranosť trvania doby od doby spáchania skutku a potom trestného konania po zohľadnení celkovej dĺžky doterajšieho konania preto ukladanie konkrétneho trestu obžalovanému, či inej konkrétnej sankcie podľa Trestného zákona pri zohľadnení závažnosti spáchanej trestnej činnosti a spôsobeného následku, no najmä osoby obžalovaného, ktorý nebol doposiaľ súdne trestaný a jeho doterajšieho spôsobu života, ktorý

je možné hodnotiť jednoznačne ako riadny a v súlade so základnými zásadami správania sa riadneho občana v spoločnosti, považoval krajský súd za neprimerane prísne, čo bol dôvod, prečo aj bez splnenia zákonných podmienok podľa § 40 ods 1. Tr. zákona od potrestania obžalovaného N.. Y. Y. upustil.

Krajský súd teda v súlade s čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky priamo aplikoval čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/, ods. 3 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám na podklade dôkazov už vykonaných súdom prvého stupňa vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, včítane uplatnených nárokov na náhradu škody podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku a zvyšku nároku na náhradu škody poškodeného IB. T. N. podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.